

Kázání 3. 5. 2026 (Zdeněk Šorm)

Čtení: 1. Korintským 1,18 - 31

Text: Lukáš 10,17 – 20

Je to radost, sestry a bratři, když se dobré dílo daří, když můžeme být při tom, jak to, co je zlé, kapituluje a ustupuje dobrému; když vidíme, jak to, čemu jsme dali svoji důvěru, opravdu působí. Dokonce víc, než jsme čekali.

Pokud přijmeme Kristovo povolání a vnášíme jeho poselství mezi lidi, můžeme to zažít. Zájem a věrnost inspirované Kristem přemáhají lhostejnost a odcizení, osvobozují ze závislosti nebo od zahleděnosti do sebe. Ten, kdo se věčně jen bránil a ospravedlňoval, dokáže najednou přiznat svou vinu. Jiného nepřemůže hněv, když mu někdo ublížil, ale odváží se i přes to projevit dobrou vůli. Další nezlomí hůl nad tím, v kom se už mnohokrát zklamal, ale zápasí s ním znovu o naději. Jiný překoná posedlost vlastní zaneprázdněnosti a udělá si čas pro druhé. A další nekouká jen na to, aby ho všichni chválili, ale riskuje i vlastní pověst, aby někomu pomohl. Dochází ke smíření, k nezištné pomoci. Je to síla, která člověka až zaskočí. Raduje se, ale taky trochu nevěřičně žasne.

Jako těch sedmdesát, kteří se vracejí k Ježíšovi: „*Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.*“ Je znát, že s tímhle asi nepočítali. Spíš je to překvapilo. Takovou sílu a úspěch ani nečekali.

Podstatné ale je, že i s ním jdou zpátky k Ježíšovi. Obracejí se k němu, nejen když si nevědí rady, nejen když se jim nedaří a jsou na dně, ale i když mají výsledky, i s tímhle mimořádným úspěchem. Chtějí slyšet, co on na to.

Tak se asi projevuje víra. Úspěšnost a efektivitu nebere jednoduše a samozřejmě jako svoje potvrzení. Nevystačí si s nimi. Stojí o to, co na ně Ježíš řekne. Chce poznat, jak se jeví v jeho očích, z jeho pohledu. Jsme-li věřící, pak se prostě nemůžeme spokojit jenom s tím, že něco funguje, že to šlape, že jsou za námi vidět výsledky. Rozhodující je pro nás jeho slovo. Teprve díky němu je můžeme vidět v pravém světle.

Ani to, jestli přitom jednáme v božím jménu, není samo o sobě dostatečnou zárukou. Právě Ježíš v kázání na hoře mluví o těch, kdo se budou dovolávat toho, jak v jeho jménu prorokovali, vymítali zlé duchy a učinili mnoho mocných činů, a přesto o nich prohlásí, že jsou to činitelé nepravosti, kteří s ním nemají nic společného. Zbožná upřímnost, úspěšnost ani výkonnost prostě nestačí. Víra si zkrátka nemůže vystačit

sama. Ví, že potřebuje ten pohled odjinud. Proto se vrací stále ke Kristu a chce slyšet, co on na to. Důvěřuje, že teprve jeho slovo odhaluje, jak se věci ve skutečnosti mají.

Proto se tu scházíme neděli, co neděli k bohoslužbám, proto při večerní modlitbě rekapitulujeme, co jsme během dne prožili, proto se učíme vést ten permanentní vnitřní dialog s Bohem, abychom nezůstali jen u svých dojmů, abychom poznali, co vlastně naše úspěchy a prohry znamenají. Když jsme byli malí, učili nás doma, abychom se při všem, co děláme, vždycky ptali, co by asi udělal Pán Ježíš nebo co by na řekl. Zní to možná naivně a je to jistě zjednodušené, ale myslím, že je to právě výraz té víry, která chce slyšet ještě někoho jiného než sebe.

A ten hlas odjinud, slovo Kristovo, nemusí vždycky jen vyvádět z omylu a napomínat. Někdy může, jako v tomhle případě, ten náš nevěřící údiv potvrdit. Ano, je to tak. *Viděl jsem, jak satan padá z nebe jako blesk.*

Když přijmete moje poslání, děje se skutečně víc, než jste čekali, děje se něco obrovského. Zlo opravdu ztrácí pevnou půdu pod nohama. Když zazní slovo pravdy a pokoje ve jménu Ježíše Krista, když jsou tu lidé, kteří se pro ně nasadí, když počítají s tím, že vládne Hospodin a svědčí o tom svým životem, jde to s tím zlým rychle s kopce.

Ta potvora, která cizopasí na lidské slabosti, která využívá strach a touhu mu uniknout, aby šířila bezpráví a lhostejnost, ten našeptávač, který slibuje všechno možné, pokud se člověk nebude ptát, za jakou cenu, ten přestává mít navrch, jeho hvězda hasne, jeho moc se bortí. Slovíčko jej porazí, jak budeme za chvíli zpívat v jedné krásné Lutherově písničce.

A Kristus povzbuzuje svoje učedníky: Dobře si toho všimněte. Nepřehlédněte to. Mějte pro to oči otevřené. Abyste věděli, co máte, co jste dostali: *Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítel, takže vám v ničem neuškodí.* Teď jste se s tím setkali, tak si tu zkušenost vryjte do paměti. Věřte tomu, je to tak.

Zlo není osudové. Je možné ho zvládnout! A je proto možné se s ním také utkat. Není nutné mu jenom uhýbat, ustrašeně se držet stranou, ustupovat mu, vyklízet pozice a přenechávat mu prostor, předem odepisovat nějakou oblast života jako jeho doménu. Není všemocné. Má to už spočítané. Můžete ho porazit, máme na to!

To není žádné falešné sebevědomí, to není iluze – to je dar, dar boží. Kuráž není záležitost furiantství, ale důvěry, která počítá s tím, co nám Bůh dal. Nežijeme jenom ze svých sil, ale z moci toho, který nad Zlým zvítězil. A jestliže v něm máme svoje útočiště – jak jsme s žalmistou vyznávali na začátku – jestliže tedy i svůj prospěch a škodu vidíme jeho pohledem, pak nám zlo se vši svou silou opravdu v ničem neuškodí, i kdyby nás připravilo o všechno, co může vzít. „Přijde-li na zmatek čest, hrdlo, statek, nechť sobě mají, nic tím nezískají“, pokračuje ta Lutherova písnička. A Ježíš v evangeliu dokonce říká: „Ten, kdo ztratí svůj život pro mne a pro evangelium, ten jej nalezne.“

A přesto Ježíš nakonec tu radost z moci, která nám byla dána, trochu překvapivě zchladí, nebo lépe řečeno usměrní: *“Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.”*

Jak tomu rozumět? Copak nejde především o vítězství nad zlem? Jde snad víc o to, co bude s námi, než co bude se světem? Mají snad pravdu pietisté, když jim jde hlavně o spásu vlastní duše, zatímco svět s jeho bezprávím ponechávají jeho osudu? „Nám srdce hoří, svět ať se zboří“?

To snad ne! Bylo by přece úplně proti logice předchozích vět, kdyby nás Ježíš tímto závěrečným veršem vyzýval k nějaké privátní zbožnosti, k nějakému soukromému spojení s nebesy bez ohledu na trýzeň světa. Vždyť motivem toho vyslání učedníků byl právě zájem o svět: *„Žeň je mnohá, ale dělníků málo. Proste Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň. Jděte!“*

Myslím, že jde o něco jiného. Myslím, že Ježíš chce svoje učedníky i nás uchránit od falešné závislosti na evidentním úspěchu. Nenechme se jím fascinovat. Nevažme svou radost jenom na ty viditelné výsledky. Ano, satan byl svržen. Ano, dostali jsme moc přemáhat síly zla a nemohou nám v ničem uškodit, ale to je právě věc víry, nikoli evidence. To je věc té důvěry, která nepočítá jen se svými dojmy, pohledy a odhady, ale přijímá jako rozhodující slovo Kristovo. A to často odhaluje věci úplně jinak, než se nám jeví. Co pokládáme za úspěch, odhaluje často jako totální prohru a naopak naše prohry a slabost potvrzuje jako vítězství. „První budou poslední a poslední první,“ říká Ježíš opakovaně v evangeliu.

Soustředit se jen na viditelné výsledky a odečítat z nich svou radost je ta nejspolehlivější cesta, aby člověk právě to poslání, díky kterému zlo ztrácí

svoji moc, vzdal a opustil. Buď proto, že v touze po nich začne následovat úplně někoho jiného než ukřižovaného Krista. Nebo proto, že podlehne pocitu marnosti a rezignuje.

Proto Ježíš říká: *„Neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“* Radujte se prostě z toho, že si vás Bůh povolal, že s vámi počítá, že máte v jeho díle svoje místo, že jste zapsáni v seznamech jeho spolupracovníků. A to jste, bez ohledu na to, zda si právě připadáte úspěšní nebo ne. Pamatujte, že v jeho očích může být taky všechno jinak. Radujte se prostě z toho, že si vás Bůh vyvolil a vy máte v jeho díle svou úlohu. A pak vás marnost nedostane, i když vám třeba její výsledek a smysl vždycky nebude zřejmý. Věřme, že se přitom děje víc, než bychom čekali a ďábel ztrácí pevnou půdu pod nohama. Amen.